

MICKEY HALLER A JACK MCEVOY PROTI
TECHNOLOGICKÝM GIGANTŮM

MICHAEL CONNELLY

NA TENKÉM LEDĚ

„OD JEDNOHO Z NEJVĚTŠÍCH AUTORŮ
DETEKTIVNÍ LITERATURY“

DAILY MAIL

NA TENKÉM LEDĚ

Michael Connelly

NA TENKÉM
LEDĚ

sloart

Copyright © 2025 by Hieronymus, Inc.
Translation © Jiří Kobělka 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2026

Little, Brown and Company is a division of Hachette
Book Group, Inc. The Little, Brown name and logo
are trademarks of Hachette Book Group, Inc.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být
reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými
prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně
fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů
bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská
333, 196 00 Praha 9, v Praze roku 2025
Z anglického originálu *The Proving Ground*
přeložil Jiří Kobělka
Redakce Michaela Šmejkalová
Editor Jan Pavel
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-1327-4
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

*Pro Daniela Dalyho a Rogera Millse za dvacet let
trpělivého odpovídání na otázky*

*Ocitli jsme se v souboji s časem, abychom ochránili
děti naší země před nástrahami umělé inteligence.
Přísllovečné městské hradby už skutečně padly.
Je čas začít jednat.*

– Národní sdružení amerických státních žalobců,
6. září 2023

ČÁST I

KLEC

1

Pro někoho je to jeviště. Místo, kde se odehrává drama s pečlivě připravenou choreografií. Pro jiného je to šachová partie, jejíž tahy byly zvoleny a odzkoušeny s několikátýdenním a někdy i s několikaměsíčním předstihem. Kde nic není ponecháno náhodě. Kde chybné tahy mají vážné a neodvratné následky. A kde najaté publikum jen mlčky sedí, posuzuje průběh partie a nechává si vlastní zaujatost a despekt k té či oné straně pro sebe.

Já jsem nikdy takto neuvažoval. Pro mě je to oktagon, v němž se odehrává brutální souboj s použitím smíšených bojových umění. Vstupují do něj dva, ale jen jeden odchází jako vítěz. A oktagon nikdo neopouští bez prolité krve. Nikdo ho neopouští bez šrámu. Pro mě je soudní síň právě tím.

Dnešní slyšení probíhalo u civilního soudu, což bylo vzhledem k okolnostem paradoxní označení. Případ *Randolphová versus Tidalwaiv Technologies LLC* totiž postrádal veškerou civilnost i civilizovanost. Patřil mezi ty vzácné kauzy, které svým významem dalece přesahují hranice soudní síně, a dokonce i hranice federálního soudu pro kalifornský Centrální distrikt. Byla to bitva o budoucnost každého z nás, nebo jsem to tak přinejmenším hodlal prezentovat.

Šlo o předprocesní slyšení vedené soudkyní okresního soudu Margaret Ruhlinovou. Tu jsem znal už od doby, kdy byla ještě členkou advokátní komory, nechávala si říkat Peggy a po pracovní době chodila do baru Redbird. Dnes se z ní stala uznávaná právnička a ostřílená soudkyně, kterou do funkce jmenovala Obamova administrativa. V našem případě už se dokázala vypořádat se vzájemnými žalobami obou protistran a momentálně se snažila předejít dalším odkladům tím, že promptně řešila veškeré sporné otázky. Mně

to vyhovovalo, ovšem advokátům u druhého stolu, bratrům Masonovým, by se nic nelíbilo víc, než kdyby mohli proces odsouvat ještě dalších pár měsíců. Firma Tidalwaiv byla na prodej a její investoři doufali, že ji spolknou některá z velkých technologických korporací. Už teď kolem ní kroužila tři velká M: Microsoft, Meta a Musk. Na výsledku tohoto procesu tudíž záviselo, jestli se firma prodá za miliony, nebo za miliardy.

Já jsem však byl odhodlaný žádné průtahy nedopustit. Zástupci Tidalwaiv mi v rámci výměny nálezů předali více než dvanáct terabytů dat – když jsem si všechny ty dokumenty vytiskl, krabice se spisy zabraly v mém skladu spoustu místa. Veškeré důležité informace však byly na těchto tisícovkách a tisícovkách stránek pečlivě začerněné, čímž pro mě tyto dokumenty ztrácely veškerou hodnotu. Nutně jsem potřeboval zjistit, co se mi protistrana snaží utajit – jinak hrozilo, že tento nejdůležitější případ svého života prohraju.

Soudkyně právě trpělivě čekala na moji reakci na jednoho z bratrů Masonových, který se před chvílí postavil a prohlásil, že začernění určitých míst v dokumentech obhajoby bylo nezbytné kvůli ochraně duševního vlastnictví ve velmi konkurenčním prostředí generativní umělé inteligence. Informace, které přede mnou utajili, prý představují strategický klíč k bezpočtu dalších nástrojů a oni je odmítají komukoli předat.

„Pane Hallere,“ vyzvala mě soudkyně, „vaši reakci, prosím.“

„Ano, Ctihodnosti,“ řekl jsem.

V souladu s procesním protokolem platným pro tuto soudní síň jsem se postavil a zamířil jsem k pultíku stojícímu mezi stoly obžaloby a obhajoby.

„Vážená paní soudkyně, argumenty obhajoby jsou přinejlepším klamné,“ začal jsem. „My se zde nebavíme o strategických klíčích. Bavíme se o zásadních důkazech, o které se s námi pan Mason nechce podělit, protože dobře ví, že jeho klienta usvědčují. A že podporují argumenty obhajoby. Produkt firmy Tidalwaiv poradil snadno ovlivnitelnému mladému muži, ať vezme do školy otcovu střelnou zbraň a...“

„Pane Hallere,“ skočila mi do řeči soudkyně, „není nutné, abyste u každé námitky opakoval podstatu své obžaloby.“

Zástupci sdělovacích prostředků, které jste si sem dnes přizval, to možná ocení, ale soud nikoli.“

Ukázala do první řady galerie, kde se mačkali reportéři. Kamery, fotoaparáty i nahrávací zařízení byly u federálních soudů zakázané. Reportérům včetně těch televizních tak nezbývalo než si psát poznámky ručně. A úplně na konci řady seděl portrétista, který pro CNN kreslil moji maličkost. Ve světě, jemuž vládla elektronická média spolu s nevlastními sourozenci umělou inteligencí a internetem, působilo obyčejné pero a papír téměř archaicky.

„Jistě, paní soudkyně,“ řekl jsem. „Pravou podstatou tohoto případu jsou mantinely. Firma Tidalwaiv tvrdí, že její mantinely fungovaly, ale odmítá prozradit jak, protože se na ně prý vztahuje ochrana duševního vlastnictví. Jenže takhle to nejde, Ctihodnosti. Obžaloba má právo pochopit, jak se stalo, že produkt generativní umělé inteligence Tidalwaiv tyto mantinely přeskočil a mladému muži nakukal, aby střílel do lidí.“

Oba bratři Masonovi unisono vstali, aby vznesli námitku. U stolu obhajoby byli sami – jejich klient neuznal za vhodné vyslat na tyto předprocesní šarvátky svého zástupce.

Dvojčata se mezi sebou poradila, načež se Marcus posadil a nechal na Mitchellovi, ať jejich společnou námitku zformuluje.

„Ctihodnosti, zástupce obžaloby opět překrucuje fakta a důkazy,“ prohlásil Mitchell. „Ve skutečnosti nehovoří k soudu, ale k médiím.“

Byl jsem pořád u pultíku, a tak jsem si pospíšil s reakcí.

„Jak můžeme nějaká fakta a důkazy znát, když nám obhajoba neposkytne necenzurované nálezy?“ zeptal jsem se a zešíroka jsem rozpráhl paže.

Ruhlinová nás oba zvednutím ruky umlčela.

„Tak dost,“ řekla. „Pane Masone, přistupte laskavě k pultíku.“

Posadil jsem se vedle své klientky Brendy Randolphové, které se po tvářích kutálely slzy. Kdykoli u soudu padla zmínka o jejím zavražděném dítěti, začala plakat. Tohle nebylo hrané. Nebylo to nacvičené. Byl to opravdový žal a zármutek a neměly nikdy vymizet bez ohledu na to, co vše se v této soudní síni ještě odehraje. Natáhl jsem se a položil jí

ruku na rameno, abych ji utěšil. Potřeboval jsem se soustředit na soudkyni a na své protivníky, ale zároveň jsem věděl, jak těžké chvíle teď Brenda prožívá a že se to s tím, jak bude proces pokračovat, ještě zhorší.

„Pane Masone, soud se zatím v této věci příklání k panu Hallerovi,“ prohlásila Ruhlinová. „Jak hodláte tento problém napravit? Pan advokát má právo na nálezy v kompletní podobě.“

„To není možné, Ctihodnosti,“ odpověděl Mitchell Mason od pultíku. „Než abychom odhalili naše chráněné postupy, kódy a metody, raději jsme paní žalobkyni nabídli velkorysý mimosoudní vyrovnání, ovšem ta ho odmítla, takže její advokát teď může nerušeně pokračovat v divádku pro média, ve svých naprosto neopodstatněných tvrzeních a...“

„Dovolím si vás přerušit, pane Masone,“ prohlásila soudkyně. „Každá žalující strana má na proces právo. Nebudeme se tady pouštět do hodnocení, co paní žalobkyni přimělo k tomu, že odmítla svoji žalobu vypořádat jinak.“

„V tom případě, Ctihodnosti,“ opáčil Mason, „s radostí přistoupíme na řešení, že soud jmenuje nezávislého experta, který námi poskytnuté dokumenty posoudí a stanoví, co lze protistraně odtajnit a co by naopak mělo zůstat zadrženo z důvodu ochrany duševního vlastnictví.“

Tentokrát jsem se s námitkou přihlásil já, ale soudkyně si mě nevšímalá.

„Tento návrh mohu s jistými výhradami zvážit s ohledem na to, jak by to změnilo harmonogram soudu,“ prohlásila. „Teď se však přesuňme k další sporné otázce. Pane Masone, vy jste...“

„Ctihodnosti,“ řekl jsem. „Než budeme pokračovat, mohu nějak reagovat na návrh obhajoby nechat posouzení na nezávislém expertovi?“

„Pane Hallere, já vaši reakci znám,“ odvětila Ruhlinová. „Vznášíte námitku, protože si přejete dovést tento případ až do procesu. Pokud si přejete, můžete mi svou námitku předložit elektronicky a já k ní před vydáním rozhodnutí přihlédnu. Ale teď pojďme dál. Obhajoba podala návrh na vyloučení jedné osoby z předběžného seznamu svědků obžaloby. Jde o muže jménem Rikki Patel, bývalého zaměstnance

firmy Tidalwaiv. Pane Masone, přejete si uvést do záznamu své argumenty?“

Mitchell Mason měl na sobě modročerný oblek od Armaniho včetně vesty s charakteristickým vzorem, která tento luxusní a okázalý komplet korunovala. Měl pečlivě upravené hnědé vlasy a krátký plnovous, ve kterém se začínaly objevovat první distingované šediny. Právě podle toho jsem oba bratry dokázal rozlišit. Mitchell měl vousy. Marcus ne.

„Ano, Ctihodnosti,“ odpověděl Mitchell. „Jak se v návrhu uvádí, pan Patel je bývalým zaměstnancem firmy Tidalwaiv a při svém odchodu ze společnosti podepsal dohodu o mlčenlivosti, jejíž kopie je přiložena k návrhu. Obžaloba se nás prostě a jednoduše snaží obejít, Ctihodnosti, a touto obezličkou se dostat k chráněným firemním datům a informacím. My však důrazně protestujeme proti tomu, aby pan Patel vůbec podával svědeckou výpověď, natož aby v této věci vypovídal před veřejným soudem.“

„Dobrá, můžete se posadit,“ reagovala Ruhlinová. „Pane Hallere, všimla jsem si, že jste k tomuto návrhu nezaslal žádné vyjádření. Stahujete tedy pana Patela ze svého seznamu svědků?“

Vrátil jsem se k pultíku.

„Právě naopak, Ctihodnosti,“ řekl jsem. „Rikki Patel je klíčovým svědkem obžaloby. Byl přítomen v laboratoři, když jeho firma zplodila AI společnici jménem Clair a vypustila ji na nic netušícího...“

„Nechte už těch šteků pro média, pane Hallere,“ zpražila mě Ruhlinová. „Už jsem vás jednou varovala. Tohle představení hraje pro mě, ne pro lidi v první řadě.“

„Ano, Ctihodnosti.“

„Proč by tedy soud neměl ctít dohodu o mlčenlivosti, kterou váš zamýšlený svědek podepsal?“

„Ctihodnosti, tento případ je v podstatě sporem o odpovědnost za výrobek a bylo by proti veřejnému zájmu zakazovat bývalému zaměstnanci, aby vypovídal o nezodpovědném přístupu firmy Tidalwaiv k bezpečnosti jejího produktu. Kalifornské soudy běžně odmítají dohody o mlčenlivosti uznávat, pokud porušují základní práva veřejnosti. Moje klientka ani veřejnost žádnou dohodu o mlčenlivosti nepodepsaly a mají právoplatný zájem dozvědět se veškerá

fakta a okolnosti, které by ozřejmily, jak mohlo dojít k tomu, že AI společnosti ponoukala dospívajícího chlapce, aby zabil svou bývalou přítelkyni. Rikki Patel nebude jako svědek vy-
vrazovat obchodní tajemství ani utajované informace; bude jen vypovídat o selhání firmy Tidalwaiv při...“

„Ale pokud jsem si všimla, pane Hallere, tady jsme u federálního soudu. Ne u kalifornského.“

„To je pravda, paní soudkyně, ale vezměte, prosím, také v úvahu, že pan Patel podepsal tu dohodu o mlčenlivosti pod tlakem. Obával se totiž, že když ji při odchodu ze služeb Tidalwaiv nepodepíše, bude to mít následky pro něj a jeho rodinu.“

Marcus Mason se vztyčil a zvedl obě ruce dlaněmi nahoru v rozhořčeném gestu typu *Jak na něco tak nehorázného přišel?*

„Počkejte, pane Masone,“ vyzvala ho soudkyně. „Pane Hallere, toto je velmi silné tvrzení. Znovu vás upozorňuji, že tento soud nebude tolerovat nepodložené výroky pronášené pro zástupce sdělovacích prostředků a porotu.“

„Ctihodnosti,“ ozval se. „Pan Patel je připraven vypovídat zde nebo i přímo u soudu o obavách a tlacích, které ho přiměly dohodu o mlčenlivosti podepsat, přestože je psaná jazykem, který je sám o sobě výhrůžný. Rozhodně by neměl být tímto dokumentem jakkoli vázán a já chci tento soud ujistit, že ho jako svědka nepředvolávám proto, aby zveřejňoval jakékoli chráněné informace, na jejichž utajení firma tolik lpí. Bude vypovídat pouze o výhradách, které vůči projektu Clair od samotného začátku měl. O výhradách, které firma Tidalwaiv setrvale odmítala, a proto si teď nepřije, aby se o nich dozvěděla veřejnost.“

„Ctihodnosti?“ vyhrkl Mason, kdyby náhodou soudkyně zapomněla, že stojí přímo před ní.

„Prosím, pane Masone,“ dala mu Ruhlinová slovo.

Vrátil jsem se ke svému stolu a k pultíku místo mě přistoupil Marcus Mason. Hladce oholené dvojče nosilo raději motýlky než vzorované vestičky od Armaniho.

„Ctihodnosti, tohle celé je jen divadlo,“ prohlásil. „Nic víc a nic méně. Když ještě pan Haller hájil zločince, proslul jako člověk, který umí pracovat s médii a ohání se jimi jako klackem. A teď nám to předvádí znovu. Samozřejmě že na náš návrh nebude reagovat elektronicky. Proč by to dělal, když

může raději přizvat k soudu novináře, aby tu poslouchali jeho zveličená tvrzení a vyložené lži? Dohoda o mlčenlivosti neobsahuje jediné výhrůžné slovo nad rámec toho, co se v podobných dokumentech běžně objevuje. Panu Patelovi nikdo nevyhrožoval a neexistuje jediný právní argument, který by ho opravňoval k tomu, aby podepsanou dohodu porušil, protože ho někdo předvolává k soudu.“

Musel jsem potlačit úsměv. Marcus Mason byl dobrý. Evidentně byl z obou bratrů chytřejší, a tak jsem se musel zaměřit právě na něj. Motýlky mu sloužily jen k tomu, aby v soudní síni změkčily jeho obraz zabijáka. To mi ale nevažilo, protože já jsem byl taky zabiják. Ze všeho nejvíc mě pobavila jeho pejorativní poznámka, že jsem se dříve věnoval trestnímu právu. Pravdou bylo, že jsem si udělal jméno ve světě zločinu. Znali mě z billboardů, znali mě z reklam na autobusových sedadlech, znali mě na trestních soudech i v okresních věznicích, a všude mě znali jako „advokáta z lincolnu“. Máte problém? Přijedu. Sliboval jsem důvodné pochybnosti za rozumnou cenu. Byla to drsná jízda. Kalifornská advokátní komora se nemohla dočkat, až někde udělám etickou botu. Policajti se zas nemohli dočkat, až udělám trestněprávní botu. A všichni dohromady se nemohli dočkat, až konečně padnu. Taková pověst mě v tomto městě provázela. Jenže nakonec jsem to byl já, kdo usoudil, že už toho bylo dost a je načase posunout se dál. A během dvou let od doby, kdy jsem opustil přelidněné a umolousané sály trestněprávních soudů, jsem si osvojil nové druhy špinavé práce a triků v údajně elegantních sálech soudů občanskoprávních. I tady už jsem byl jako doma a bratři Masonovi vůbec netušili, co je čeká.

Soudkyně slyšení uzavřela slovy, že vezme všechny naše ústně vyjádřené argumenty i písemná stanoviska v úvahu a příští pondělí v obou sporných věcech rozhodne.

„Jednání tímto končí,“ prohlásila na závěr, opustila soudcovskou lavici a zamířila do své pracovny v kuloárech.

Bratři Masonovi začali ze stolu sklízet dokumenty a právnícké knihy, novináři vycházeli z první řady a mířili k východu. Já jsem se vrátil ke stolu obžaloby a posadil jsem se vedle své klientky. Brenda Randolphová byla drobná žena s raněnýma očima, ve kterých už se nikdy neobjeví štěstí.

Pracovala jako brusička čoček v jedné optometrické laboratoři ve Valley. Už vyčerpala veškerou dovolenou i náhradní volno, aby se mohla účastnit všech slyšení týkajících se „dceřina případu“, jak tomu říkala.

„V pořádku, Brendo?“ zašeptal jsem.

„Ano,“ odpověděla. „Totiž ne. Nikdy to nebude v pořádku. Kdykoli někdo zmíní její jméno nebo začne rozebírat, co se stalo, úplně se rozsypu. Neumím si pomoci. Promiňte.“

„Neomlouvejte se. Prostě buďte sama sebou.“

„Myslíte, že soudkyně rozhodne v náš prospěch?“

„Měla by.“

Bratři Masonovi opustili stůl a zamířili k brance. Když procházeli kolem mě, neřekli mi ani slovo.

„Přeju hezký víkend, chlupci,“ houkl jsem za nimi.

Ani jeden neodpověděl.

2

Na chodbě za dveřmi soudní síně na mě čekal nějaký muž. Všiml jsem si ho už během slyšení – seděl sám v poslední řadě na galerii. Jestli to byl novinář, tak rozhodně někdo cizí. Většinu místních soudních reportérů jsem totiž znal, sice možná ne jménem a pracovním zařazením, ale přinejmenším od vidění. Náš případ si však už dnes získal značnou celonárodní pozornost a mně se vůbec poprvé stalo, že se na mě obraceli reportéři z celoplošných televizí a deníků. Tento muž měl přes rameno přehozený batůžek a na sobě sportovní sako bez kravaty. To mi prozradilo, že to nejspíš není právník nebo přinejmenším není v soudní budově kvůli vlastní pracovní záležitosti. V uctivém odstupu čekal, až se septem rozloučím se svou klientkou a ubezpečím ji, že se s ní spojím ihned poté, co obdržím rozhodnutí soudkyně v obou dnes projednávaných otázkách. Ale sotva jsem se od klientky odvrátil, rovnou ke mně přistoupil. Mohlo mu být něco přes padesát a měl bujnou hnědou kštici s prvními náznaky šedin. Vypadal jako stárnoucí surfař. Když jím někdo sám je, snadno kolegu pozná.

„Pane Hallere, moc bych vás chtěl pozvat na kávu,“ začal.

„Já kafe nepotřebuju,“ opáčil jsem. „Jsem nabuzený ze slyšení. My se známe? Vy jste novinář?“

„Ehm, ano, publicista. Chtěl jsem se s vámi pobavit o něčem, co by mohlo být pro nás oba výhodné.“

„Jaký publicista?“

„Píšu knihy o technologiích. A o tom, jak je lze obrátit proti nám. A taky píšu komentáře na Substacku. Na stejné téma.“

Dlouze jsem se na něj zadíval.

„Takže chcete psát o tomto případě?“

„Ano.“

„A co by na tom mohlo být výhodné pro mě, jak jste říkal?“

„Totiž, kdybychom se mohli na pár minut posadit, rád bych vám to vysvětlil.“

„Kde? Za nějakých“ – zvedl jsem ruku a podíval se na hodinky – „dvacet minut mám jednání tady přes ulici.“

Byla to lež. Chtěl jsem jen dát našemu rozhovoru časový rámec pro případ, že by se mi jeho průběh nepozdával. Na okresní státní zastupitelství sídlící na protější straně ulice jsem se sice chystal, ale žádné jednání jsem tam naplánované neměl. Spíš jsem se chtěl k někomu vetřít.

„Dopřejte mi deset minut,“ prohlásil publicista.

„A vy kafe chcete?“ zeptal jsem se.

„Jestli ho nepotřebujete vy, tak já taky ne.“

„Dobrá, tak pojďme do jedné z místností vyhrazených pro advokáty. Jsou tady na chodbě. Bude to nejrychlejší a nejdiskrétnější.“

„Prosím.“

Vyrazil jsem chodbou k zasedačkám, ale pak jsem se zarazil.

„Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se.

„Jack McEvoy,“ odpověděl novinář. „Těší mě, že vás poznávám.“

Podal mi ruku a já ji přijal. Měl pevný stisk a bez zaváhání se mi díval do očí. V tu chvíli jsem měl dojem, že by z toho všeho mohlo vzejít něco dobrého.

3

Místnosti vyhrazené pro advokáty byly v této budově federálního soudu malé a vybavené jen stolkem a čtyřmi židlemi. Sloužily k tomu, aby se advokáti mohli před vstupem do soudní síně v klidu radit s klienty a svědky. Našel jsem prázdnou místnost a nápis VOLNO jsem na dveřích nahradil červenou cedulkou OBSAZENO. Teprve pak jsem dveře otevřel a pokynul McEvoyovi, aby vstoupil jako první. Posadili jsme se naproti sobě ke stolu, já jsem vytáhl z kufríku zápisník a na úvod jsem ho požádal, aby mi své příjmení přehláškoval. McEvoy to učinil.

„Takhle napsané je mi to jméno povědomé,“ poznamenal jsem. „Měl bych vaše věci odněkud znát?“

„V posledních zhruba dvaceti letech mi vyšly tři romány,“ odpověděl McEvoy. „Všechny se dostaly na žebříčky bestsellerů. Nakrátko. A všechny se odehrávají v L. A.“

„Jak se jmenují?“

„Moje první kniha se jmenovala *Básník*. Pojednávala o internetu.“

McEvoy se odmlčel, kdybych chtěl náhodou vykřiknout, že se mi tahle kniha strašlivě líbila. Já jsem však mlčel.

„Ehm, a pak uběhlo mnoho let, než jsem napsal druhou knihu s názvem *Strašák*,“ pokračoval publicista. „Ta se věnovala problému vytěžování dat. A moje poslední kniha nese název *Výstraha*. Vyšla před pár lety a psalo se v ní o neregulovaných manipulacích s DNA.“

Přikývl jsem.

„*Výstraha*. Ano, na tuhle knihu si vzpomínám,“ řekl jsem. „Pojednávala o vrahovi, co pomocí DNA vyhledával své oběti. Znímám pár advokátů, které jste v tom románu zmínil.“

„Všechny moje knihy se zaměřují na technologické pokroky,“ konstatoval McEvoy. „Na výtobytky, kterých pak bezostyšně využívají zločinci a lidé bez skrupulí.“

„Ale v ději figuroval nějaký skutečně existující časopis, nemám pravdu? Myslím, že se jmenoval *Fair Warning* nebo tak nějak.“

„Ano, to byl internetový portál zaměřený na ochranu spotřebitelských práv. Jeho majitel a šéfredaktor odešel do důchodu a v jeho vydávání nepokračoval, ale já jsem od něj koupil práva na název. Články teď vydávám na Substacku.“

„No jistě. Váš blog se taky jmenuje *Fair Warning*?“

„Přesně tak. Zaměřuje se na absurdity spojené s moderními technologiemi.“

Přikývl jsem a pozorně jsem si McEvoye prohlédl. Jeho odpovědi mě velmi zaujaly, ale zatím jsem to nechtěl dát najevo.

„Začínám chápat, proč se chcete v tomto případě angažovat,“ prohodil jsem.

„Říkal jsem si to,“ reagoval publicista.

„Takže co pro vás z toho případu kouká? Článek na Substacku, anebo snad kniha?“

„Možná obojí,“ odpověděl McEvoy bez váhání. „A taky podcast. A film. Váš případ obsahuje všechny aspekty, které v oblasti generativní umělé inteligence zkoumám a o kterých píšu. Nové žaloby na AI systémy se objevují týden co týden, ale vypadá to, že váš případ půjde až do procesu. Podle mě v sobě spojuje všechno – to dobré i to špatné, co tahle převratná technologie nabízí. Podle mě je to úplná pecka.“

„Dobrá, a vy na té pecce vyděláte. Co z toho získá moje klientka?“

„Moje rešerše. A znalosti. Mám vazby na lidi, kteří vám určitě dokážou pomoci. Zasvěťte mě do celé kauzy a nechte mě pro vás pracovat. Dokud nepadne rozsudek, nenapišu o případu ani slovo.“

Pokusil jsem se zachovat skeptický výraz, jenže McEvoy nevěděl, že se ve skutečnosti v případě topím. Obhajoba mě zahltila informacemi a já jsem postrádal prostředky i znalosti, abych z nich dokázal vyloupnout to podstatné. Měl jsem zkrátka málo času a v tomto oboru jsem tápal. Velká část problematiky mi unikala. A už teď jsem se děsil

představy, že do procesu vstoupím neinformovaný a nepřipravený.

Měl jsem sice vyšetřovatele, který dokázal skvěle vyhledávat svědky a provádět šetření v terénu, jenže ani on nebyl stavěný na to, aby se prokousával terabyty počítačového kódu a pročítal dokumenty psané ve stylu Silicon Valley. A tak jsem si nedávno uvědomil, že mi případ přerůstá přes hlavu. V soudní síni jsem byl zabiják, jenže jsem potřeboval zbraně, jimiž bych mohl zabít. A to, co mi McEvoy nabízel, mi připadalo jako záchranný kruh hozený tonoucím. Snažil jsem se to nedat najevo, ale nepochyboval jsem o tom, že pokud McEvoyovi dopřeju ve skladu se spisy pouhých patnáct minut, bude mu naprosto jasné, v jak svízelné situaci jsem se ocitl.

„Co to přesně znamená ‚nechat vás pro mě pracovat‘?“ zeptal jsem se. „Moje odměna v tomhle případě je vázaná na vysouzenou částku. Když nevyhraju, zaplaceno nedostanu. Do té doby si všechno platím ze svého a na rešeršera nemám peníze.“

„Já vás nežádám, abyste mi něco platil,“ odpověděl McEvoy. „Stačí, když mě přiberete do týmu. Nijak nebudu překážet, budu jako moucha na zdi. Oběma se nám to vyplatí. Já pomůžu vám a vy zase mně.“

„Budu to muset probrat s klientkou.“

„Samozřejmě.“

„Jak se s vámi můžu spojit?“

McEvoy už měl připravenou vizitku. Všiml jsem si, že logo jeho blogu na platformě Substack obsahuje grafický prvek, který prozrazuje, čím se autor zabývá; písmena *ai* v názvu *Fair Warning* byla vyražená červeně.

Jack McEvoy
publicista
FAIR WARNING

Firma Tidalwaiv udělala se svým logem totéž, jen u písmen *ai* zvolila uklidňující modrý odstín. Strčil jsem si vizitku do kapsy a McEvoyovi jsem slíbil, že jeho návrh promyslím, proberu ho s Brendou Randolphovou a pak se mu ozvu.

4

Vchod do budovy trestního soudu se nacházel na protější straně ulice a o půl bloku dál než budova federálního soudu. Cestou jsem zavolal svému vyšetřovateli Cisku Wojciechowskému, který u mě po přechodu z trestního na občanské právo zůstal, přestože to pro něj znamenalo prudký pokles objemu práce, kterou jsem od něj vyžadoval. Cisco přijal hovor a místo pozdravu mi rovnou adresoval otázku.

„Tak jak si stojíme?“

„Soudkyně vzala oba návrhy na vědomí a v pondělí nám oznámí, jak se rozhodla.“

„Sakra. Mám zavolat Patelovi? Doufal, že se to dozví už dneska.“

„Ne, zavolám mu sám. Chci, abys mi někoho proklepl.“

„Svědka?“

„Ne, spisovatele. Jack McEvoy. Chce nám pomáhat.“

„Jak pomáhat?“

„Píše o moderních technologiích. Má vlastní blog, Substack se tomu říká. A taky píše knihy. Rád by s námi spolupracoval a pak o případu napsal knihu, která by se věnovala tématu nekontrolované umělé inteligence. Výměnou za to prý bude součástí týmu a pomůže nám prosit ty stohy dokumentů, které nám poskytla obhajoba.“

„Micku, fakt do toho chceš zatahovat cizího člověka? To je strašně riskantní.“

Právě jsem se chystal přejít přes Temple Street a jako obvykle jsem se předtím ohlédl, abych zjistil, jestli se někdo nedrží těsně za mnou. Firma Tidalwaiv vložila do sporu obrovské prostředky, protože věděla, že se hraje o miliardy dolarů. Zakladatel firmy Victor Wendt na posledním představenstvu akcionářům slíbil, že případ vyšumí doztracena

a firmu to nebude stát prakticky nic. Jenže pak jsem se objevil já a případ jsem vytrvale tlačil do procesu. A tak jsem měl neustále pocit, že mě někdo sleduje.

Teď však za mnou nikdo nestál. Nebo jsem přinejmenším nikoho neviděl.

„Právě proto chci, abys mi ho proklepl,“ vysvětlil jsem Ciskovi. „Napsal tři knihy a tvrdí, že se všechny dostaly na žebříček bestsellerů.“

„Víš, jak se jmenují?“ zeptal se Cisco.

„Pamatuju si jenom tu poslední. *Výstraha*. A pak ještě název *Fair Warning*, což je jeho...“

„Jo, tak tohohle chlapíka znám. Lorna jeho věci zbožňuje.“

Lorna byla moje office manažerka. Zároveň to byla Ciskova manželka a moje exmanželka. Nějak to kupodivu fungovalo.

„No tak vidíš,“ řekl jsem. „Já chci jenom vědět, jestli mu můžu věřit natolik, abych před ním odkryl karty. Zatím se topíme v záplavě technikálií. Mít další pár očí by nám určitě pomohlo, zvláště když se ten člověk v těchhle věcech vyzná.“

„Dobrá, jdu na to,“ reagoval Cisco. „Co teď máš v plánu?“

„Jdu na trestní soud, abych se zkusil dostat k Maggie.“

„Černou skříňku máš s sebou?“

„Jo.“

„Návrat ztraceného syna. Tak to ti přeju hodně štěstí.“

„Dík. Nejspíš ho budu opravdu potřebovat.“

Típl jsem telefon, přešel jsem přes Temple Street a zamířil k hlavnímu vchodu do budovy trestního soudu. Po tomto místě se mi stýskalo z mnoha různých důvodů, ale výtahy k nim rozhodně nepatřily. Byly stejně pomalé a přetížené jako v dobách, kdy jsem si ve zdejších soudních síních vydělával na živobytí. Jakmile jsem absolvoval bezpečnostní prohlídku a prošel detekčním rámem – přitom jsem musel vysvětlit, k čemu slouží černá krabička v mém kufříku –, trvalo mi skoro půl hodiny, než jsem se dostal do patnáctého patra, kde mělo kanceláře losangeleské okresní státní zastupitelství. Zamířil jsem k recepci, představil jsem se a rovnou jsem vysvětlil, že sice nemám sjednanou schůzku, ale rád bych hovořil s vedoucí státní zástupkyní. Řekl jsem, že s ní

chci mluvit o její dceři, protože jsem věděl, že je to nejspolehlivější způsob, jak se dostat dovnitř.

V čekárně měli stále plastové židličky s chromovanými nohama, přestože tento styl vyšel před dobrými dvaceti lety z módy. Židličky však stejně jako většina vybavení v budově přežily dodnes a svou funkci stále plnily. Na jedné z nich jsem strávil celých dvacet minut, než mě recepční zavolala a uvedla mě do další čekárny, tentokrát už přímo před pracovní šéfky státního zastupitelství. Tady už byla židle o něco pohodlnější, a dokonce měla i čalounění, byť trochu ošoupané. Čekání tentokrát trvalo pouhých deset minut a potom jsem konečně mohl vstoupit do vnitřní svatyně. Moje bývalá, první manželka Maggie McPhersonová, která byla nedávno řádně zvolena do funkce předsedkyně okresního státního zastupitelství, seděla za velkým stolem, jehož pozadí tvořila řada vlajek stojících u zdi. Maggie se do funkce dostala v mimořádných volbách. Předchozí šéf úřadu nečekaně rezignoval poté, co deník *Los Angeles Times* odhalil a zveřejnil řadu jeho textových zpráv s rasistickým zabarvením.

Položil jsem si kufřík a rozpráhl paže.

„Páni,“ začal jsem. „Maggie McTerorsonová na vrcholu světa.“

„No, možná na vrcholu tohoto světa,“ utrousila Maggie. „Říkala jsem si, kdy se asi objevíš, i když jsem nečekala, že použiješ naši dceru jako záminku, aby tě ke mně pustili.“

„Jakoupak záminku? Prostě jsem řekl, že s tebou chci o ní mluvit. Jak se má?“

„Pokud vím, daří se jí dobře.“

„No, byl bych radši, kdyby se jí dařilo dobře doma.“

„Prostě si užívá roční volno. Během kampaně mi moc pomohla a myslím, že si tuhle pauzu zasloužila.“

„Fajn, v tom případě jí můžeš platit složenky ty, protože ty jsi z nás dvou ta, kdo má stálý příjem.“

Poté, co naše dcera Hayley dokončila velice drahá studia Právnické fakulty Jihokaliifornské univerzity – a poté co vyrostla v rodině se dvěma právníky –, dospěla k závěru, že si není jistá, jestli se chce právu skutečně věnovat. A tak se momentálně snažila najít samu sebe na havajských vlnách s pomocí přítele, který sice neměl žádný doložitelný příjem,

ale zato byl úžasně opálený a vlastnil ještě úžasnější sbírku surfařských prken.

„Hele, já ji surfovat nenaučila,“ bránila se Maggie. „Tohle máš na svědomí ty. A já taky nejsem ta, která se rozhodla vzdát se na vrcholu kariéry lukrativní praxe trestního advokáta.“

„No jasně, dík, žes mi to připomněla,“ řekl jsem. „Šťastný nový rok i tobě.“

„Nápodobně. Vidím, že máš svůj kufřík. To mi říká, že tohle je možná něco víc než jen zdvořilostní návštěva.“

Pokud šlo o mě, byla Maggie odjakživa vnímavá. Kdykoli jsem ji viděl, musel jsem litovat, že nám to spolu nevyšlo. Dnes měla na sobě konzervativně střížený modrý kostým a halenku zapnutou až ke krku. V tmavých kudrlinách se jí lesklo jen několik málo šedivých vlasů. Během třiceti let, co jsem ji znal, půvabně zestárla.

„Tobě taky nic neujde,“ řekl jsem. „Ano, potřebuju s tebou něco probrat.“

„Tak se posad,“ vyzvala mě Maggie. „Ale neslíbím ti nic, co bych nemohla splnit.“

Usmála se. Tato věta byla jedním z jejích předvolebních hesel.

Odsunul jsem židli, posadil jsem se před její stůl a kufřík jsem postavil na podlahu vedle sebe. Vlajky za jejím stolem byly postavené tak nahusto, že vypadaly jako pestrobarevný hedvábný závěs.

„Máš tady hromadu vlajek,“ poznamenal jsem.

„Každá země původu mých voličů tady má zastoupení,“ vysvětlila Maggie.

„Ale jestli Trump nechá všechny deportovat, jak tvrdí, dost ti to tady prořídne.“ Nový prezident vyhrál volby ve stejný den jako Maggie. Svou kampaň přitom založil na slibu, že vymýtí nezákonné přistěhovalectví. Maggie byla zvolena jako nadstranická kandidátka, a tak mi na mou politickou udičku neskočila.

„Co ode mě žádáš, Mickey?“

„Co žádám? To už jsem pro tebe jen obyčejný žadatel?“

„To ne, ale předpokládám, že jsi mě přišel o něco požádat.“

„Taky jsem ti přispěl na kampaň jako nikdo druhý.“

„To je pravda a hodně si toho vážím. Tak mi prostě řekni, o co jde.“

„Předpokládám, že z titulu své funkce posuzuješ konkrétní případy a snažíš se mít o všem přehled.“

„To je pravda, ale tvoje jméno v roli obhájce jsem u žádného případu neviděla.“

„Doufám, že to tak i zůstane. Už proto, že by nám tím vznikl střet zájmů, což by tobě i mně působilo jen zbytečné komplikace. Ale tvůj úřad řeší u soudu pro mladistvé jeden případ, který zasahuje do mého civilního sporu.“

Maggie pokývala hlavou.

„Případ Aarona Coltona,“ pronesla. „Před svátký jsem ho hodinu probírala s Willem Owensbym.“

To mě překvapilo. Maggie nastoupila do úřadu ihned po volbách, ale od té doby neuplynuly ani dva měsíce. Muse-la řešit spoustu personálních záležitostí, seznámit se s horou jiných kauz, a navíc do toho přišly svátky. Doufal jsem, že s případem Aarona Coltona ještě nebude obeznámená. Kdyby totiž neznala vnitřní souvislosti případu, dalo by mi mnohem méně práce postrčit ji směrem, který jsem pokládal za žádoucí. Teď jsem se však musel smířit s tím, že moje cesta k úspěchu nebude tak snadná.

„Owensby je dobrý právník,“ řekl jsem. „Ale je strašně úzkoprský, jestli mi rozumíš.“

„Jakože úzkoprse dodržuje pravidla hry?“ zeptala se Maggie.

„Ne. Myslím to tak, že se zaměřuje striktně na daný případ. Což je v pořádku, jenže mnohdy kvůli tomu nevidí věci v širších souvislostech.“

„V jakých širších souvislostech?“

„Řekněme, že nehledá obecněji platnou spravedlnost.“

„Přišel sem a asi hodinu jsme se o tom případu bavili. Ale tvoje jméno během naší diskuze vůbec nepadlo. Víím, že řešíš nějaký občanskoprávní spor, protože jsem to viděla ve zprávách. Ale s naší kauzou to nijak nesouvisí.“

„Cože? Ne, to je právě omyl. Můj případ je s vaší kauzou spojený přímo bytostně. Aaron Colton zabil dceru mé klientky kvůli AI chatbotovi, který se utrhl z řetězu. Vy toho kluka odsoudíte, ale co firma, která tuhle aplikaci vyvinula, aniž by se zamýšlela nad možnými důsledky, pokud ji budou

používat labilnější jedinci? Tohle je zločin většího rozsahu, Mags. A neříkej mi, že si to nemyslíš taky.“

Maggie se podívala na své ruce složené na stole. Toto gesto jsem u ní viděl mnohokrát. Vypadala, jako by se snažila přečkat bouři, přičemž tou bouří jsem byl já. Když konečně promluvila, nasadila vyrovnaný tón, který jsem z tisícovek našich rozmíšek rovněž dobře znal.

„Co tedy chceš, Mickey?“

„Chci, abyste udělali správnou věc. Chci přístup k počítači toho kluka.“

Maggie rázně zavrtěla hlavou.

„Ne, s tím opravdu nepočítej,“ řekla. „Zprv je Colton mladistvý a zadruhé v té kauze ještě zdaleka nepadlo rozhodnutí. A o důkazy v otevřených případech se s nikým nedělíme, i kdyby nakrásně nešlo o mladistvého obžalovaného.“

„Jenže já potřebuju ukázat, co se stalo, abych mohl s tou svou kauzou pokračovat,“ namítl jsem.

„Tak ji nějak pozdrž, a až s Coltonem skončíme, můžeme se pobavit o tom, jaké důkazy ti můžeme poskytnout.“

„To není tak jednoduché. Váš případ se může táhnout ještě celé roky. Teprve vypracováváte psychologický posudek, pak vás čeká slyšení o svéprávnosti, později se budete muset rozhodnout, jestli ho přeradíte k normálnímu soudu, a takhle se to potáhne dál a dál. Jenže pro mě je čas klíčový. Ta firma tu svoji aplikaci dál vesele prodává lidem z celého světa. Včetně dětí, Maggie. Victor Wendt, což je chlap, který ji založil, se dokonce nechal slyšet, že si umí představit dobu, kdy bude mít každé dítě svého AI společníka, jako dnes mají barbíny a autíčka. Takže k podobným incidentům zákonitě dojde znovu, Maggie, a nejlepším způsobem, jak tomu zabránit, je *můj* případ – ne váš.“

Maggie odmítavě zavrtěla hlavou. I tohle gesto jsem už u ní viděl víckrát, než bych si přál.

„Teď mluvíš jako pravý obránce lidu,“ pronesla. „Takže předpokládám, že tě na konci tohotohle velkolepého procesu ve jménu veřejného blaha nečeká tučný šek, nebo snad ano?“

„O peníze tady nejde,“ odvětil jsem. „Kdyby ano, dávno bychom se vypořádali mimosoudně. Firma nám nabídla sedmimístnou částku, abychom to stáhli. Jenže my nic

stahovat nechceme a nehodláme tuhle kauzu jen tak zamést pod koberec. Chceme, aby už se takové věci nestávaly.“

„Kdo my?“

„Moje klientka. Brenda Randolphová. Přišla o šestnáctiletou dceru. Bylo to její jediné dítě, Mags. A přeje si, aby se zabránilo tomu, aby stejný osud potkal někoho dalšího. O tohle se v našem případě hraje. Chceme změnit svět k lepšímu, aby se v něm děti mohly cítit bezpečněji.“

„To zní velmi vzletně. Jestli si ze zpráv dobře vzpomínám, podal jsi to k federálnímu soudu.“

„Přesně tak.“

„Kdo to dělá?“

„Peggy Ruhlinová.“

„Tak proč jsi za mnou nepřišel s výzvou přímo od ní? Napadají mě dva důvody: buď už tě Ruhlinová odmítla, anebo – což je pravděpodobnější – se chceš k počítači toho kluka dostat tajně, aby protistrana nevěděla, žeš k němu získal přístup.“

Na to jsem neměl odpověď. Maggie byla zkušená právnička, a navíc mě dobře znala.

„Podívej, Mickey, tohle vážně nemůžu,“ řekla. „Nenechám se zaplést do jednoho z těch tvých proslulých lincolnovských fíglů.“

„To není žádný fígl,“ namítl jsem. „A mimochodem, všechny lincolny jsem předloni prodal. Nechal jsem si jen jeden, a i ten mám ve skladu pod plachtou.“

„No jo, jenže já se musím řídit právními předpisy. Mám svázané ruce.“

„Ale nemáš, Mags. Jsi nejvyšší státní zástupkyně pro celý okres. Jestli chceš udělat správnou věc, tak ji jednoduše udělat můžeš.“

Zvedl jsem kufřík a na klíně jsem ho otevřel. Vytáhl jsem z něj černou kovovou krabičku velkou asi jako kniha a položil jsem ji na stůl.

„Co to je?“ zeptala se Maggie. „Nedávej mi to sem.“

„Nechám ti to tady,“ řekl jsem. „To je externí disk. Vejde se na něj až dvanáct terabytů dat. Můžeš na něj přepokopovat veškerá data z notebooku Aarona Coltona a já se pak od toho odpíchnu.“

Zvedl jsem se ze židle.

„Mickey, nenechávej to tady,“ bránila se Maggie. „Tohle prostě nemůžu.“

Zamířil jsem ke dveřím, jako bych ji neslyšel. Když jsem je otevřel, naposledy jsem se k ní otočil.

„Jestli se budeš chtít zachovat správně, tak to uděláš,“ prohlásil jsem.

Vyšel jsem z kanceláře a zavřel za sebou.